

til bestemte Tider. Meningen med Bestemmelsen her om Indbetalingerne — det kan gjerne være, at det kunde udtrykkes paa en heldigere Maade — er ikke den, at de skulle være bundne Betalinger; Meningen er ikke, at de skulle betale først i hver Maaned eller hvert Kvartal, eller midt i hver Maaned eller hvert Kvartal, men Meningen er kun, at, naar de betale disse Bidrag, saa skulle de indbetale dem enten først i Maanedene eller midt i Maanedene, først i Kvartalet eller midt i Kvartalet, nemlig til de samme Tider, som Indbetalingerne til Anstaltens øvrige Afdelinger skee. Og Meningen med, at Pengene ikke kunne blive udbetalte før efter en vis Tids Forløb, er den, at den vedkommende Interessent ved at erlægge sit Indskud siger til sig selv: Da jeg er vis paa, at jeg i Løbet af denne Tid vil komme i Omstændigheder, hvor Fristelsen muligvis vil være mig for stærk til, at jeg kan modstaae den, naar jeg veed, at jeg har en Sum Penge, som jeg har Raadighed over, saa vil jeg sørge for, at, hvordan det saa gaaer eller ikke gaaer, saa har jeg dog de Penge bevarede til den Tid, da Alderen svækker mig og mine Arbeidskræfter tabe sig, saa at jeg da kan støtte mig selv noget og ikke behøver aldeles at falde Kommunen til Byrde. Det er det, der ligger bagved, og det er, kan jeg sige, efter Opfordring af mange af de Paagældende, som have til Hensigt at benytte en saadan Anstalt, at Forslaget er blevet stillet, og at der holdes bestemt paa, at de paa denne Maade kunne blive satte istand til at paalægge sig selv dette Baand, hvorved det gjøres dem umuligt i paakommende Tilfælde at bukke under for Fristelsen, saa at Pengene blive tilstede og blive benyttede til, hvad de ere bestemte til. Og med Hensyn til, hvad der er anført imod, at de binde sig og ikke kunne komme til at benytte disse Penge, forekommer det mig, at dette har stor Lighed med de andre Forsikringsmaader i Anstalten. Ved alle de andre Forsikringer skee Indbetalingerne jo ogsaa saaledes, at de skulle blive staaende til en vis Tid; det er jo ikke Meningen, at de Vedkommende kunne gaae hen og tage dem ud uden videre; saa maatte jeg idetmindste have misforstaaet Hensigten med Livsforsikringen

og de andre Forsikringsarter. En Sparekasse kan denne foreslaaede Indretning ikke kaldes, og en reen Forsikringsanstalt kan den heller ikke kaldes; den er en Mellemting mellem begge, og den har navnlig ogsaa en vis Lighed med den sidstnævnte. Den Vedkommende snuffer i begge Tilfælde Ret til Udbetaling af en vis Sum, naar den eller den Tid er forbi, eller naar han døer, eller hvorledes det nu er, men medens der nu ved Livsforsikringsanstalten er Bestemmelser, som i Henhold til den Vedkommendes Alder sige: for at faae den Sum, skal Du betale saa Meget aarlig, saa gaaer man her en anden Vej, idet den Paagældende siger: jeg kan ikke indlade mig paa at betale det bestemte Tilskud; men jeg vil dog gjerne gaae til Anstalten og sikkre mig en Understøttelse, og det vil jeg gjøre paa den Maade, at jeg vil opsamle en Capital og see, hvor stor den kan blive til den Tid, da jeg tænker, at jeg kan komme til at trænge til Understøttelsen. Saa erhverver jeg mig derfor en Understøttelse, der naturligvis retter sig efter Capitalens Størrelse, eller, hvis min Stilling er saaledes, at jeg er bedre tjent med at faae Capitalen udbetalt, kan jeg ogsaa faae det. Saaledes er Stillingen. Dersom ikke dette Forslag eller et lignende vedtages, frygter jeg for, eller rettere sagt jeg er overbevist om, at den største Deel af Arbejderbefolkningen vil blive udelukket fra at benytte Anstalten. — Hvad angaaer Renterne, da forekommer det mig, at det slet ikke kan bevirke saa stor Uleilighed at beregne dem for hver enkelt Interessents Vedkommende. Der kan jo dog ikke være Tale om at beregne Renten, hvergang de komme med et Indskud, men kun om at beregne Renten fra hver Termin af de Indskud, der ere komne ind i Galvaaret; det er ialfald min Mening med Forslaget. Men, som sagt, der er mange af de nærmest Vedkommende, som gjøre Regning paa at benytte Anstalten og vente med Længsel paa, at der skal komme en Lov i denne Retning, det kan jeg forsikre Ministeren er Tilfældet, og det forekommer mig, at Uleiligheden ikke kan være større ved at modtage disse Indskud end ved at modtage de andre Indskud, der indskydes i Anstalten. Der maa vel føres Bog over